

We know
books

*Noi aventuri în Nox
sunt în pregătire*

Claudia Scharf

MISTERUL
DIN
Nox
LUMINI, UMBRE RECI
ȘI ȘOBO-LILIECI

Cu ilustrații de
Lisa Forsch

Traducere din limba germană de
Timea Horvath-Kovaacs

DPH
DORCEA PUBLISHING HOUSE
București, 2025

CUPRINS

CAPITOLUL 1	Un elf solar pierde vremea	13
CAPITOLUL 2	Salvatorul cățărător	21
CAPITOLUL 3	Înainte ca Nox să se trezească	29
CAPITOLUL 4	Familia Willekin promite ceva	38
CAPITOLUL 5	Cine se trezește de dimineață cuașe culege	47
CAPITOLUL 6	Târgul magic	57
CAPITOLUL 7	Vorbărie despre cuașe	66
CAPITOLUL 8	Cumpărături cu consecințe	72
CAPITOLUL 9	O clătită explodează	83
CAPITOLUL 10	Afară în Nox	95
CAPITOLUL 11	Triada magică (cu Octopus)	104
CAPITOLUL 12	Un referat eșuat	113
CAPITOLUL 13	Alarma melcului săritor	122
CAPITOLUL 14	Bubobubo!	132

CAPITOLUL 15	Secretul licuriciului	146
CAPITOLUL 16	Furtul de carte lipicios	158
CAPITOLUL 17	Bună dimineața, Nox!	170
CAPITOLUL 18	Pe fugă	180
CAPITOLUL 19	Cactus peste tot	190
CAPITOLUL 20	Calm și furtună	202
CAPITOLUL 21	Un licurici amețit	211
CAPITOLUL 22	Pieptănul magic	219
CAPITOLUL 23	Soarebal	231
CAPITOLUL 24	Lună plină în Nox	237
CAPITOLUL 25	Atacul șobo-lilieciilor	245
CAPITOLUL 26	Sclipire de carbuncul	256
CAPITOLUL 27	Îmblânzirea caprelor este ușoară	265
CAPITOLUL 28	Noapte furtunoasă	272
	Ultimul capitol?	283
	Epilog	290

Un elf solar pierde vremea

Ca majoritatea Copiilor Zilei, și Fill Willekin are o dispoziție însorită. O ceașcă parfumată de cafea cu unt la micul-dejun este suficientă pentru a-l binedispune, benzile desenate cu căpitanul Solex îl fac să râdă în hohote, iar când echipa lui câștigă la soarebal, nu există un băiat mai fericit sub soare.

Un singur lucru nu îi place: așteptarea. Iar ei stau deja ghemuiți *dintotdeauna* în fața acestei mici găuri dintr-un morman plictisitor de pietriș. Fill oftează.

— Cu siguranță a găsit altă ieșire cu mult timp în urmă.

— Nu prea cred, spune Borre, prietenul lui Fill, fără să se miște. Ne urmărește.

Lenia, cea mai bună prietenă a lui Fill, clatină din cap și spune:

— Răbdare, băieți. Acesta va fi cel mai bun referat de până acum.

Emoționată, își ține rucsacul deschis în fața micii găuri.

— Foc în Nox... și aducem cu noi o salamandră de foc! O adevărată creatură a nopții! O adevărată senzație!

Din nou, Borre și Lenia se uită la rocă precum un șarpe aflat la pândă lângă vizuina iepurelui.

Fill privește lung la cei trei cai care pasc aproape de ei.

— Am crezut că mergem la plimbare. Dacă tot avem caii... Animalele aparțin tuturor celor din Rundeling și nu este ușor să faci rost de trei deodată.

Lenia și Borre nu răspund.

Fill începe să-și piardă răbdarea.

— Salamandra a dispărut de multă vreme! Dați-vă laoparte!

Se apleacă și duce mâna între pietre.

— Acolo, vedeți?

Uaaaaaa!

O flacăra iese din gaură, urmată de un șuierat răgușit. Fill țipă și își retrage în grabă brațul.

— Bestia m-a ars!

Își scutură mâna.

— Băieți, e o salamandră de foc acolo!

— Era o salamandră de foc acolo, îl corectează Lenia, în timp ce o șopârlă mică, neagră ca tăciunile, cu pete galbene înflăcărate, profită de șansă și dispare sub grămada de pietriș.

Borre sare înapoi speriat.

— Au! strigă Fill. Am crezut că e doar o legendă că scuipă foc.

— În niciun caz!

Borre oftează și încalecă în grabă iapa neagră de lângă el.

— Dacă vrea, ne poate arunca pe toți în aer. Așa sunt creaturile nopții. Hai să plecăm de aici!

— Doar s-a simțit amenințată, zice Lenia și se ridică în picioare. Dar recunosc că probabil e mai bine să nu cari animalul în rucsac...

Se întoarce spre Fill și spune:

— Pot să mă uit la mâna ta? Nu se vede nimic.

— Ba da, uitate, spune Fill, întorcându-și mâna de pe o parte pe alta, cu o expresie care arată că îl doare.

— Crezi că am putea duce pisica ta la prezentarea referatului? Întreabă ea. Mi-ar plăcea să avem alături de noi o creatură a nopții sălbatică.

— Creatura aceea înfiorătoare? În niciun caz! răspunde Borre.

Fill râde.

— Tatz este cel mai simpatic motan din lume! Cu siguranță nu este o creatură a nopții.

— Nicio șansă! Nu luăm cu noi un diavol care zgârie, insistă Borre. Nu mi-am pierdut mințile! spune în timp ce privește în susul dealului. Am o idee: ultimul care ajunge la cercul de pietre va face singur referatul. Distracție plăcută!

Pocnește din limbă și pornește în galop.

— I-haaa! aplaudă Lenia.

Încalecă pe un cal alb slab, care sare peste un mic zid de piatră și merge după Borre. Părul ei negru creț dispare la capătul livezii de meri.

— Stai! strigă Fill nedumerit. Nu e corect!

Dar prietenii lui au plecat deja.

Fill încalecă repede calul rămas: o iapă bătrână.

— Haide, Berta, să le arătăm noi! spune el și aplică o mică presiune din coapse încercând să plece din loc. Haide, poți să o faci! Oh! Cum ar putea o bunicuță atât de comodă să concureze împotriva acestor cai cu picioare lungi?

Spre surprinderea lui Fill, Berta începe să alerge. Se uită în stânga și în dreapta, mândră de ea însăși.

— Bravo! o încurajează Fill și se lasă mai jos. Grozav, continuă!

Acum aproape merge la trap.

Și apoi apare zidul.

Iapa se oprește confuză și se apleacă mulțumită peste câteva margarete.

Fill suspină. Pentru o clipă, se întreabă dacă ar fi mai rapid să plece pe jos.

Se încruntă la soarele după-amiezii. În fața lui se întind dealurile blânde ale văii Wildrosen, iar la stânga, pădurea rară Rundel. Între ele șerpuiesc apele strălucitoare ale râului Ooka, mai mult un pârâu decât un râu în această parte a văii. O cărare duce peste dealurile văii într-un arc mare până la vechiul cerc de piatră.

Deodată, lui Fill îi vine o idee: au nevoie de o scurtătură.

— Berta, vei învăța o lecție de geometrie!

Iapa își ridică rumegând capul.

— Cea mai scurtă distanță dintre două puncte este o linie dreaptă, continuă Fill.

Profesoara lui de tehnologie solară, Parnickel, ar fi mândră de el.

Berta, în schimb, smulge o altă margaretă, neimpresionată.

— Asta înseamnă că traversăm râul, mergem direct prin pădure și evităm întreaga curbura. Așa vom ajunge acolo înaintea celorlalți.

Berta pufnește. Fill suspină și, cu regret, își folosește și ultimul atu:

— Îți dau și mărul meu roșu.

Berta privește în sus. Iubește merele! Acum știe ce are de făcut. Iapa se lasă condusă până la mal și traversează apa puțin adâncă. Se oprește pe cealaltă parte a râului și ridică privirea.

Fill ascultă cu atenție. O briză de primăvară adie prin livadă, iar frunzele plopilor foșnesc.

Se aude un cuc cântând. O creangă pocnește.

Fill ezită. Nu vine des în pădure. Nimeni nu vine des în pădure, pentru că nu este un loc în care un Copil al Zilei să meargă de bunăvoie. Mai ales singur. Este prea sumbru.

— Acum adună-te, își spune Fill.

Nimic, dar nimic nu este la fel de sumbru ca ideea de a lucra la acel referat de unul singur.

— Haide, spune el, și Berta pornește la drum.

Apoi se cufundă în umbra de sub copaci.

Fill simte imediat schimbarea aerului umed pe pielea sa. Mirosul usturoiului sălbatic îi intră în nări și își ține involuntar respirația. Berta însă se plimba mulțumită printre florile galbene de unișor. Nu este de mirare, este un cal de pădure și, în anii tinereții, a tras multe trunchiuri mărețe de stejar.

Ooka murmură alături de ei. Razele soarelui își fac loc prin frunzișul verde pal și aruncă spre pământ pete luminoase. Un oriole galben strălucitor zboară departe, în direcția râului. În jurul lor, păsările par să se armonizeze în cântecele de primăvară. Treptat, Fill se relaxează. Leniei i-ar plăcea cântecul păsărilor. Cu un pocnit ușor, el o mână pe Berta și copitele ei grele se mișcă domol pe pământul moale al pădurii.

— Ha! exclamă Fill când vede hambarul vechi de pe cealaltă parte a râului. Berta, suntem aproape.

Așteaptă cu nerăbdare să vadă expresia lui Borre pe când se va apropia furtunos de cercul de piatră, fără suflare, în timp ce Fill îl așteaptă acolo, extrem de plictisit...

Zâmbind, Fill se strânge mai aproape de blana Bertei.

— Ești cea mai bună! spune el mândru, când observă ceva ciudat cu coada ochiului.

O pasăre cu pete roșii? Oare a ațipit din nou la ora de zoologie și creaturi magice? Fill își înalță capul și aproape cade de pe spinarea calului. Sus, într-un stejar noduros, atârnă un pixie solar. Are părul alb-blond, piele translucidă, urechi ascuțite - arată exact ca în manualul lui Fill. Ei bine, aproape la fel. În manual, creatura asemănătoare unui elf, cu o expresie solemnă, stă pe o movilă de mușchi auriu și este luminată de soare. Însă